

Το έλατο Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

(αλλαγή τέλους)

(Εικόνα: Shelly)

Περίληψη

Ήταν κάποτε ένα έλατο που όλο παραπονιόταν για την εμφάνισή του. Ήθελε να το χρησιμοποιήσουν οι άνθρωποι όπως όλα τα υπόλοιπα (σύμφωνα με τις ιστορίες που είχε ακούσει από τα σπουργιτάκια). Οι χειμώνες πέρασαν και το έλατο έγινε πανέμορφο, έτσι οι υλοτόμοι το έκοψαν. Το πήγαν σε ένα σπίτι, όπου οι άνθρωποι το

χρησιμοποίησαν ως χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ήταν η πιο ωραία νύχτα της ζωής του (σύμφωνα με εκείνο). Μετά από εκείνη την νύχτα, το έλατο μεταφέρθηκε στην σοφίτα όπου και έμεινε μέχρι που το πήγαν στην αυλή και το

έκοψαν για να χρησιμοποιηθεί ως ξύλο για το τζάκι.

(οπτική γωνία σπουργιτιού - αλλαγή τέλους)

Καθώς πετούσα ανέμελα με τα φιλαράκια μου τα σπουργιτάκια

στην πόλη, διέκρινα ένα γνωστό δέντρο παραπεταμένο στα σκουπίδια μιας αυλής...Μα βέβαια! Αυτό είναι το ελατάκι! Νόμιζα πως το πήραν οι άνθρωποι... Πώς και κατέληξε σε τέτοια κατάσταση; Είχε τόσα όνειρα για το μέλλον...θα το ερευνήσω! Ούτε που κατάλαβα ότι τόση ώρα είχαν προχωρήσει οι άλλοι. Χωρίς να το σκεφτώ παραπάνω, πέρασα στην αυλή και πλησίασα το ελατάκι. Δεν με είχε παρατηρήσει μέχρι που έκατσα στα αδύναμα ξυλαράκια του. Φαινόταν θλιμμένο, αλλά όταν με είδε, η έκφρασή του άλλαξε στιγμιαία σε έκπληξη αλλά έπειτα έκανε ένα μορφασμό πόνου.

Σηκώθηκα από πάνω του γρήγορα και είπα έντρομα «Τι έπαθες ελατάκι; Γιατί κατέληξες εδώ; Νόμιζα ότι σε πήραν οι άνθρωποι και χάρηκα καθώς ήταν όνειρό σου από πάντα!» Αυτό χαμογέλασε λυπημένα και απάντησε αδύναμα: «Όταν με πρωτοπήραν σπουργιτάκι, και εγώ χάρηκα, πόνεσα μεν αλλά ένιωσα ότι επιτέλους τα όνειρά μου πραγματοποιούνται. Μέχρι και την τελευταία στιγμή ήλπιζα ότι η θέση μου κοντά στους ανθρώπους θα ήταν μόνιμη, αλλά άρχισα να χάνω ελπίδες όταν οι μέρες στην σκοτεινή σοφίτα πέρναγαν χωρίς κάτι να αλλάζει. Σήμερα μόνο άνοιξε η πόρτα και μπήκαν δύο άνδρες, πήρα μεγάλη χαρά αλλά δεν κράτησε πολύ... Τώρα, βρίσκομαι εδώ που βρίσκομαι... δεν με λες και καλά». Γέλασε αλλά σύντομα η έκφρασή του άλλαξε , έκανε πάλι ένα μορφασμό πόνου. « Μην ανησυχείς ελατάκι, θα βρω τρόπο να σε βοηθήσω και σύντομα μάλιστα! Επιστρέφω..» είπα και κίνησα για το βουνό.

Το μυαλό μου δούλευε πυρετωδώς, έπρεπε να βρω τρόπο να το σώσω! Έφτασα λοιπόν στο βουνό και βρήκα όλα τα ζωάκια,τους είπα με συνοπτικές διαδικασίες για το ελατάκι και σύντομα βγάλαμε ένα σχέδιο,... Ριψοκίνδυνο μεν αλλά όλα για το ελατάκι!

Περιμέναμε υπομονετικά να βραδιάσει, δεν θέλαμε να γίνουμε αισθητοί, οπότε αποφασίσαμε να δράσουμε βράδυ. Όταν κρίναμε ότι είναι η κατάλληλη στιγμή να ξεκινήσουμε, η σοφή χελώνα έδωσε σήμα,

χιλιάδες πτηνά πολλών ειδών και διαφορετικών μεγεθών με σχοινιά από τα σκουπίδια στα πόδια γέμισαν τον ουρανό, που ούτε ένα αστέρι δεν στόλιζε το μαύρο πέπλο του. Φτάσαμε γρήγορα στην πόλη και τους οδήγησα όλους στην αυλή. Για καλή μας τύχη, το σπίτι είχε κλειστά φώτα, σκεφτήκαμε ότι κοιμούνται. Μόλις μας είδε το ελατάκι χάρηκε, σχεδόν συγκινήθηκε. Από το πουθενά ξεπρόβαλαν τρία ποντικάκια, που σαν να ήξεραν τους σκοπούς μας άρχισαν να δένουν τα σχοινιά γύρω από το ελατάκι. Όταν τελείωσαν, έφυγαν τρέχοντας. « Ευχαριστώ!!» φώναξε με δυσκολία το ελατάκι και με δυσκολία το σήκωσαν τα πουλιά από το έδαφος.

Πέρασαν ώρες ατελείωτες μέχρι να το ανεβάσουμε στην κορυφή του βουνού. Μόλις το αφήσαμε στο έδαφος, τα σκιουράκια – που ήδη είχαν σκάψει μια τρύπα - , άρχισαν μανιασμένα να ρίχνουν χώμα στο ελατάκι. Όταν κατάλαβαν ότι είναι σταθερό, λαγοί το πότισαν με νερό από το ρυάκι λίγο πιο κάτω. Όταν όλοι τελείωσαν με τις δουλειές τους,

έκαναν ένα βήμα πίσω και θαύμασαν το ελατάκι.

«Είμαι ευτυχισμένο!» είπε με δάκρυα στα μάτια.

Ανδρομάχη Μ.